

LBRIS

We know
books

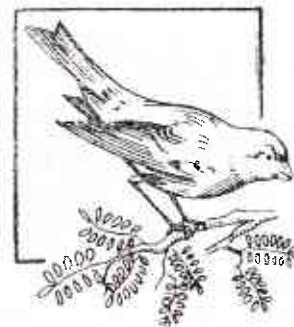
Ilie I. Mirea

Desene Gh. Naum

CELE MAI FRUMOASE LEGENDE
despre
păsări, animale, insecte,
plante și religie

REGIS

1. LEGENDA STICLEȚELULUI.....	3
2. LEGENDA VRABIEI.....	5
3. LEGENDA PĂSĂRII CU GUȘA ROȘIE.....	7
4. LEGENDA RÂNDUNICII.....	8
5. LEGENDA PRIVIGHETORILOR.....	9
6. PRIVIGHETOAREA ȘI TURTURICA.....	11
7. GATA.....	13
8. LEGENDA CIOCÂRLANULUI.....	14
9. LEGENDA PREPELIȚEI.....	18
10. LEGENDA CUCULUI.....	19
11. LEGENDA PUPEZEI.....	21
12. LEGENDA CUCUVAEI.....	27
13. LEGENDA CORBILOR NEGRI.....	32
14. PAPUCII GÂNSACULUI.....	34
15. LEGENDA COCOSTÂRCULUI (BERZEI).....	35
16. LEGENDA VULTURULUI.....	37
17. DE CE BEHĂEȘTE OAIA!.....	38
18. LEGENDA PORCULUI.....	39
19. ALTĂ LEGENDĂ DESPRE PORC.....	40
20. DE CE SE DUȘMĂNESC CÂINELE ȘI PISICA.....	41
21. DE CE CÂINELE MĂNÂNCĂ IARBĂ ȘI DE CE IESE ȘARPELE LA DRUM.....	43
22. LEGENDA MĂGARULUI.....	45
23. CALUL ȘI CERBUL.....	46
24. LEGENDA ARICIULUI.....	47
25. LEGENDA VULPHI.....	49
26. OGARUL ȘI IEPURILE.....	50
27. LEGENDA LUPULUI.....	51
28. PENTRU CE N-ARE URSUL COADĂ.....	53
29. LEGENDA URSULUI.....	54
30. LEGENDA CERBULUI.....	56
31. LEGENDA VIERMILOR DE MĂTASE.....	60
32. LEGENDA MUȘTEI.....	61
33. ALBINA ȘI PĂIANJENUL.....	62
34. LEGENDA ȚÂNȚARULUI.....	64
35. LEGENDA GĂRGĂRIȚEI.....	65
36. LEGENDA PURICELUI.....	67
37. LEGENDA GREIERULUI.....	69
38. LEGENDA VIESPII.....	71
39. LEGENDA FURNICII.....	72
40. LEGENDA LICURICIULUI.....	77
41. LEGENDA CĂRĂBUȘULUI.....	79
42. LEGENDA URZICII.....	83
43. LEGENDA RIDICHILOR.....	85
44. LEGENDA TUTUNULUI.....	86
45. LEGENDA INULUI.....	88
46. LEGENDA OUĂLOR ROȘII.....	91
47. ARHANGHELUL MIHAIL, SLUGĂ.....	92

CAPITOLUL I LEGENDELE PĂSĂRIILOR

1. LEGENDA STICLEȚELULUI

Se zice că după ce Dumnezeu făcu toate păsările de pe pământ, le lăsă deocamdată albe.

Nu trecu multă vreme de atunci și, într-o zi, se făcu mare zarvă prin păsărimă. Venise vestea că bunul Dumnezeu le cheamă pe toate, ca să le vopsească penele. Și stoluri, stoluri, toate porniră în zbor

către locul unde auziră că le așteaptă Dumnezeu.

Care cum ajungea, era vopsită după cum îi era plăcerea: cu verde, cu galben, roșu, portocaliu și cu alte colori; apoi pleca în voia ei.

Într-un scaiete, pe un câmp din depărtare, era o păsărică mică, ce-și căuta hrana ei, fără altă grijă.

Ea nu auzise vestea cea nouă și nici nu se mișcase din loc. Aruncându-și privirea în sus, păsărica noastră văzu deodată un stol de păsări, care galbene-aurii, care negre, care roșii.

Ea se miră mult de aceasta. Zbură repede la ele și le întrebă:

— Dar ce e cu voi? Vă știam albe ca și mine.

— Ce! tu nu știi nimic? Dumnezeu ne-a chemat pe toate și ne-a vopsit pe fiecare după dorință.

— N-am știut! Vai de mine! se plângea bietul sticlețel — căci el era cu pricina. Se va supăra bunul Dumnezeu, crezând că n-am vrut să mă duc.

Și zbârrr!.. drept la Dumnezeu.

Era aproape de inserat și Dumnezeu se pregătea de plecare. Deodată intră păsărică noastră, gâfâind:

— Iartă-mă, bunule Părinte. Eu n-am știut de porunca Ta. Cum aflai o luai la fugă încoace.

— Bine, bine, dar ce să-ți fac? Mai toate vopselele sunt pe isprăvite. N-am niciuna de ajuns ca să te boiesc peste tot. Dar fiindcă ai fost cinstit și mi-ai spus drept, iată, nu te las nevopsit.

Și-i vopsi Dumnezeu o pană în galben, alta roșu, alta verde; în sfârșit, îi dete din toate culorile câte ceva.

Și de-atunci a rămas sticlețelul cu penele colorate în mai multe feluri.

2. LEGENDA VRABIEI

Demult, demult, cine știe de când va mai fi fost și aceea, a răsărit în mijlocul unei păduri un stejărel, care începu a crește cu încetișorul și a privi cu dragoste la ceilalți stejari de toată mâna ce se aflau în jurul său.

Iată însă că, nu mult după ce a răsărit stejarul acesta, vine o Vrăbie și se așază pe dânsul, măcar că avea unde se așeza și în alt loc, căci pădurea era destul de mare. Stejarul, văzând această obrăznicie din partea Vrăbiei, se mânie foc pe dânsa și-i zise:

— Măi Vrăbie!, nu vezi tu că eu abia acum vreo câteva zile am răsărit, nu vezi cât sunt de tânăr, de crud și de slab, n-ai avut tu nicăieri în alt loc unde te așeza numaidecât pe mine?... Ia du-te de aici și așază-te pe alt copac, căci doară pădurea e destul de mare și de largă, ai unde ședea cât îți va plăcea!...

Vrabia, simțindu-se foarte atinsă prin cuvintele acestea ale stejarului, răspunse zicând:

— Iată că mă duc, cum zici tu, dar voi veni la tine când vei fi pe patul morții și atunci va trebui să-mi dai seama pentru toate cuvintele tale de astăzi!

— Bine! bine! — răspunse stejarul, du-te și mai degrabă să nu vii, decât numai atunci când voi fi eu pe patul morții, precum ai zis!

Vrabia a zburat și s-a dus... Dar mult a trebuit ea să aștepte până la moartea stejarului, căci fiecare stejar trăiește 900 de ani, și anume 300 de ani crește neîntrerupt, 300 de ani stă locului și se odihnește, iar de la 600 de ani înainte prin 300 începe a da înapoi, a-i

putrezi inima de la rădăcină, a se găuri pe dinăuntru, a se usca, așa că atunci când ajunge de 900 de ani se risipește cu totul.

Și Vrabia noastră a trebuit să aștepte până stejarul pe care s-a așezat ea când acesta era tânăr a ajuns de 900 de ani. Când a ajuns stejarul de 900 de ani, s-a dus Vrabia la dânsul și i-a zis:

— Îți aduci aminte, când erai tânăr și m-am fost așezat pe tine, cum m-ai batjocorit degeaba, degebuța?... Tu ai cugetat atunci că, dacă te vei face mare, vei trăi cât lumea și ca tine nu va mai fi altul!... Dar iată că acuma te-ai risipit, și eu mă scald în colbul tău.. Tu, din mare ce ai fost, te-ai făcut iarăși mic, iar eu trăiesc și tot așa sunt, cum am fost și atunci!...

Așa a zis Vrabia și, după ce s-a scaldat în cenușa stejarului, zbură și se cam mai duse de unde a venit.

De atunci apoi, de când s-a întâmplat aceasta, vrăbiile — dacă nici oamenii, nici mâțele și nici uliile nu le prind și le omoară, trăiesc mai mult decât oricare altă pasăre... trăiesc cu sutele de ani, de unde se vede apoi că vine și zicala cea foarte răspândită printre Români:

Vrabia e pui,

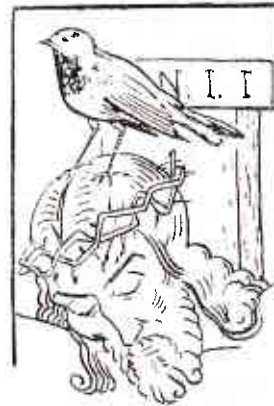
Dar dracu știe de cându-i!

care se zice despre oamenii cei mici de statură, însă mari de ani. Și vrăbiile, când sunt foarte bătrâne, capătă pene albe, însă forma lor de vrabie rămâne.

de S. Fl. Marian

3. LEGENDA PĂSĂRII CU GUȘA ROȘIE

Când păsările au ieșit din mâna Creatorului, fiecare voia un nume deosebit.

Unei păsări, Domnul i-a pus numele „gușă roșie”. Cu toate acestea, ea nu avea nici o pată roșie.

Văzându-se nedreptățită, s-a dus la Domnul și i-a zis:

— Doamne, de ce îmi spune mie lumea „gușă roșie”, când eu n-am nicio pată roșie?

Dumnezeu îi răspunse:

— Vei avea și pata roșie. Singură însă ți-o vei dobândi.

Păsărica plecă. Se băgă în toate vopselele roșii, în sânge, dar când venea ploaia, toată vopseaua era spălată.

Când Domnul Iisus era pe cruce, această păsărică văzu că un ghimpe îi intrase Domnului în frunte. Se apropie de Mântuitor și cu ciocul trase ghimpele.

Atunci gușa ei se atinse de fruntea însângerată a Mântuitorului. Și, astfel, păsărică a rămas de atunci cu gușa roșie și i s-a potrivit și numele.

după Selma Lagerlof

4. LEGENDA RÂNDUNICII

Într-o țară depărtată, demult, demult, trăia o zână tânără și frumoasă. Ea avea o singură fetiță, pe care o chema Rândunica. Și fetița era bună, frumoasă și cuminte.

Nu departe de castelul zânei, trăia Mama Pădurii, o babă colțoasă și urâtă foc. Odată, baba o zări pe fetița

cum alerga după fluturi, printre niște flori albe ca zăpada. Și îndată, cum avea inima veninoasă, puse gând rău asupra ei.

A doua zi, pe când Rândunica se juca voioasă cu fluturașii, Baba Cloanța se repezi asupra ei, o luă și o duse departe, departe. Acolo o prefăcu într-o fetiță mică cât un degetar și-i dete drumul în grădină. Biata Rândunică plângea zi și noapte după mămica ei, dar nimeni n-o auzea.

Un vântuleț ușor, zefirul, trecu pe acolo și i se făcu milă de plânsul fetiței. O luă pe aripile lui, ca s-o ducă acasă la mămica ei. Merse zefirul, merse mult, zbură zile și nopți, dar acasă la Rândunica nu putu s-ajungă. De oboseală, fu nevoit să lase fetița într-o grădină. Dar minune!

Fetița se schimbă acum într-o floristică albă și rotunjoară. Era însă tot mânăhă și plângea mereu. Dumnezeu din cer, care vede și aude toate, auzi și

plânsul fetiței și trimise un înger s-o întrebe ce vrea.

— De ce plângi, Rândunico?

— Cum să nu plâng?! Eram o fetiță ca toate celelalte și răutatea unei babe urâte m-a făcut așa de mică încât mă pot ascunde sub un mănunchiu de frunze, și m-a dus departe de mămica mea.

— Și acum ce dorință ai, fetițo?

— Aș vrea să fiu o păsărică; numai așa Mama Pădurii nu m-ar mai ajunge și aș zbura la mama.

— Facă-se pe voia ta! zise îngerul.

Atunci, din floristică albă și rotundă ieși o păsărică și zbură repede ca o săgeată.

Chiar și până azi, rândunica este cea mai ageră păsărică. Ea zboară fără odihnă. De cum se apropie iarna, această păsărică pleacă spre țări depărtate, peste munți și peste mări, iar pe câmpuri se mai găsesc niște floricele albe și fragede numite rochița rândunicii.

5. LEGENDA PRIVIGHETORILOR

Iisus era copil mic, ca de cinci, șase ani.

În apropiere de Nazaret se făcea în fiecare an un bălcu mare, și toți Nazarinenii mergeau acolo de-și cumpărau cele trebuitoare.

Fiind zi frumoasă, părinții lui Iisus îl luară și pe el la bălci. Micul Iisus nu mai putea de